

[Socialministeren.]

Tillæg i de forskellige Kommuner? angaar, kan de ærede Ordførere af Oppositionen jo ikke beklage sig over, at de ikke har faaet Oplysninger. Jeg skal dog ikke trække Tiden ud med at komme ind paa dette Materiale, der saa indgaaende er gennemgaaet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, men skal kun tilføje, at udover dette Materiale foreligger der ogsaa det, at ikke mindre end 610 Kommuner udnyttede Loven af 22. December 1927 om Forhøjelse af de personlige Tillæg med en Trediedel, hvilket jo er oplyst ved Spørgsmaalene 13—15.

Med Hensyn til Spørgsmaalene 7—9, om der foreligger Klager over Utilstrækkeligheden af den Procentdel af Ydelserne, som er stillet til Kommunernes frie Raadighed m. v., havde jeg egentlig ventet, at Oppositionen vilde sætte ind, fordi det er ubestrideligt, at der bortset fra den almindelige Forhandling paa De samvirkende Sogneraadforeningers Aarsmøde ikke foreligger særlig mange Klager fra Kommuner, derimod en Mængde Klager fra Personer.

Oppositionen har imidlertid ikke lagt nogen særlig Vægt paa dette forholdsvis ringe Materiale til Begrundelse af Lovforslaget i saa Henseende, og jeg tror, det har sin Aarsag i følgende Omstændighed, at Kommunerne vilde omkring, for saa vidt de overhovedet vil benytte Loven, for saa vidt de overhovedet har benyttet de personlige Tillæg o. s. v., umiddelbart efter 1927 har været fuldkommen klar over, at enhver Henvendelse til den forrige Regering, som nylig havde gennemført Nedskæringen, maatte anses for ganske haabløs, og omvendt efter Valget har været fuldstændig klar over, at en Henvendelse til den nuværende Regering vilde være ganske overflødig, fordi den nuværende Regering straks sagde, at den paa disse Omraader vilde søge at afbøde de værste Konsekvenser af Nedskæringen.

Jeg tror nu, jeg har sagt et Par Ord om alle Spørgsmaalene undtagen Spørgsmaalene 11 og 12. Nr. 12 klages der ikke over, det er ogsaa oplyst tilstrækkeligt. I Spørgsmaal 11 spørger man om, hvor mange Personer der nyder fuld Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63. Ja, man kan selvfølgelig i sit Studerekammer, vel ogsaa i Arbejdsværelserne paa Rigsdagen konstruere en Mængde forskellige Spørgsmaal, men det kunde virkelig interessere mig som sagkyndig paa dette Omraade at faa at vide, hvilken Betydning det havde at faa oplyst, hvor mange af Landets 1 400 Kommuner der i de enkelte Tilfælde fuldt ud havde udnyttet

Fattiglovens § 63. Jeg vil gerne samtidig i denne Anledning spørge de ærede Forespørgere, hvor mange Maaneder de tror det vilde tage at faa det oplyst.

Overhovedet giver alle disse mangfoldige Spørgsmaal, jeg har været ude for i den senere Tid, mig Anledning til nogle almindelige Betragtninger, med hvilke jeg skal slutte. Da det i Anledning af de forskellige forelagte Lovforslag om Fattighjælps Eftergivelse, Tilskud til Hjælpekasser, midlertidig Hjælp til arbejdsløse, Brændselshjælp og personligt Tillæg til Aldersrente- og Invalidere rentenydere med flere ligefrem har regnet med Spørgsmaal fra Venstre, med lange Rækker af mere eller mindre i Forvejen oplyste, overflødige eller konstruerede Spørgsmaal, der paa Forhaand maatte synes temmelig malplacerede i Anledning af rent midlertidige Forslag, hvis Indhold og Formaal er kendt af den høje Rigsdag gennem Aars Forhandlinger, har jeg, efterhaanden som jeg med stigende Forundring har set denne Flom af Videbegærlighed, spurgt mig selv, om det virkelig skulde være sandt, hvad der paa staaes fra saa mange Sider, at Oppositionen her i Salen vilde gøre alt, hvad den formaade, for at fortrædige, sinke eller standse alle de Foranstaltninger, der tilsigtede en midlertidig Afbøden af de Saar, som de samme Partiers Politik i 1927 har sulaet i Rækkerne af nødstedte, syge og Invalidere i dette Land, thi en saa glubende Interesse i at faa Oplysninger har jeg aldrig før set. Oven i Købet fra Venstres Side, som ellers evig og altid jamrer over det store statistiske Materiale, som Landkommunerne bebyrdes med fra Centraladministrationen og Rigsdagen.

Men heldigvis viser denne min Frygt sig at være ganske ubegrundet. Oppositionen er ingenlunde afvisende eller uvillig, endsige ondsindet, tværtimod, det er af lutter Velvillie og dybere Interesse, saglig og videnskabelig, at den spørger og spørger og atter spørger.

Dette fremgaar med al ønskelig Tydelighed af en ledende Artikel, som jeg i Gaar eller i Forgaars nød i forskellige førende Venstreblade. Den hed: „Gennem Sigten“. Den gaar i hele den gennempædagogiske Stil, som udmærker denne overlegne og vidtskuende Presse, ud paa at paavise, hvorledes Venstre med Mænd som N. Neergaard og Krag i Spidsen — selve Føreren for den grundige, undersøgende Sagkundskab, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har man desværre glemt — betaget af Samfundsfølelse og Bedreviden overfor denne